

ESPLAIS LITERARIS

Any IV

OLOI, MAIG DE 1924

Núm. 22

11.118.

BON TEMPS...

*El sol extén sos raigs damont de les montanyes,
i riallers els prats es veu verdejar,
la primavera sent remoure's ses entranyes
d'un nou esprit fecond que a vida ha de portar.*

*Teixint càntics d'amor d'amor i de bonança
remors d'aigua i d'aucells voleien per l'espai,
i alenen cel amont la olor de l'esperança
les belles flors de Maig ufanes més que mai.*

*Aquell cel llis absent de tota greu boirada
ens porta un goig immens a dintre dels esprits
i ensems ens du l'oblit de la cruel hivernada
que els camps, boscos, jardins tingué abatuts, marcits.*

*Després d'haver sofert jornades paoroses
tornar estar avui a redós del mal temps!
¡que dolç és viure lluny de diades boirooses
amb llurs neguits, Amor, que tu tant i tant tems.*

*Per ço en els dies blaus de nova primavera
quan la natura don gracies al Creador
alcem càntics de goig i de joia sencera
que surtin ben ardents del més fondo del cor*

Pere LLORRNS

NOUS RÉTOLS EN CATALA

A la pujada de la Mare de Déu del Portal hi ha el següent: «Confecció de roba blanca. Antonia Iglesias. Pis 1.^{or}». Al carrer major, prop la Plaça del Carme «Sabateria». Al carrer de la Presó Vella «Café Agrícola». Al Passeig de Blay, un bar de «Petit Pelayo». Al carrer de Sant Ignasi, una botiga de roba blanca de «Mercè Coromino-la». Al carrer de Sant Rafel, la «Casa Falguera» ha obert una botiga-exposició de «Mobles».

L'ENCÍS

*La joia preuada de goges i fades,
n'és una donzella formosa i gentil;
l'envolten tot hora cantant-li tonades:
«si altres germanes són més grans i belles
per mi ne vals mil».*

*Ella és curullada d'encants i bellesa;
i és tanta sa gracia, tanta sa dolçor
que amb goig tots li diuen la «flor montanyesa»
i és per ço que a totes les altres germanes
els n'és l'envejó.*

*Les altes montanyes n'estàn captivades,
i amb pler fins la guaita el nevat Pirineu
d'esser-li corona en són benaurades
i a cada vesprada desclouen sos llabis
per dir-li adéu.*

*Mireu-la aixecar-se tot magestuosa
mireu-la somriure amb qui sap aimar;
de sa gegantina figura orgullosa
gelós jo m'en sento; ai qui de l'aimada
l'amor vol robar!*

—Abans de que et prenguin ¡morir oh donzella!

—Abans que jo't deixi també moriré

—De toies de roses que és la flor més bella
preciosa diadema en ton front posaré.

—Quant me plau ta esbelta i alliva figura!
ets ma delectança, mon únic anhel
sols per a guaitar-te vers l'eterna altura,
fito ma mirada, puix signes el cel.

*Així se parlaven dos sers on floria
amor inefable, que vaig escoltar:
Olot, la donzella que amor encenia
l'aimant no era altre que tu, que la vetlles
altiu campanar.*

R. B. P.

Olot, Abril de 1924.